AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2005. október 25.*

A T 379/03. sz. ügyben,

a **Peek & Cloppenburg KG** (székhelye: Düsseldorf [Németország], képviseli kezdetben U. Hildebrandt, később P. Lange, P. Wilbert és A. Auler, később P. Lange, P. Wilbert, A. Auler és J. Steinberg ügyvédek),

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli kezdetben D. Schennen és G. Schneider, később A. von Mühlendahl, D. Schennen és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa által 2003. augusztus 27-én hozott, a Cloppenburg szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó határozata (R 105/2002-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González vezető tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. április 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2000. október 24-én a felperes a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajtromoztatni kívánt védjegy a Cloppenburg szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 35. osztályba tartozó „kiskereskedelemi szolgáltatások" vonatkozásában tették.

4 2001. december 20-i határozatával az OHIM elbírálója a lajstromozás iránti kérelmet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján elutasította.

5 2002. január 25-én a felperes a 40/94 rendelet 57-59. cikke értelmében fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozata ellen.

6 2003. augusztus 27-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a felperes fellebbezését. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a „Cloppenburg" szó egy alsó-szászországi német várost jelöl, és a Landkreis Cloppenburg körzetnek, ahonnan e város elnevezése származik, 2002-ben mintegy 152 000 lakosa volt. A fellebbezési tanács megállapította, hogy németül a „burg" (vár) végződés helymegjelölésként értelmezhető, a Cloppenburg jelentőségű városokat és körzeteket rendszeresen említik a Németország egész területén sugárzott időjárásjelentésekben és előrejelzésekben, és az autóutak jelzőtábláin feltüntetésre kerülnek a vonatkozó jelzések, melyek az utazás során olvashatók, vagy az utazási információk között hallhatók. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy a „Cloppenburg" név a szolgáltatásnyújtó székhelyét jelöli, vagyis azt a helyet, ahol a kiskereskedelmi szolgáltatásokat létrehozták, és ahonnan kiindulva nyújtják azokat. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy a német végfogyasztó a „Cloppenburg" szót földrajzi eredetjelzésként fogja érzékelni.

Eljárás és a felek kérelmei

7 A felperes jelen keresetet 2003. november 17-én a nyújtotta be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

8 Keresetében a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

9 Az OHIM 2004. február 20-án benyújtott egy „válaszbeadvány" címmel ellátott írást. Ezen írásban a „kérelmek" fejezetcím alatt az OHIM az alábbiakat terjeszti elő:

„[Az OHIM] támogatni kívánja a felperesnek a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kereseti kérelmét. Ugyanakkor ez a megközelítés a felperes kérelmének elismeréséhez [...] vezetne, és mentesítene [-é] [az Elsőfokú Bíróságot] a döntéshozatal alól. Ebben a helyzetben az alperes azt kéri [az Elsőfokú Bíróságtól], hogy a keresetről a felek által kifejtett ténybeli és jogi érvek tekintetbevételével döntsön.

Az alperes egyelőre eltekint a konkrét kérelem megfogalmazásától.

10 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

11 A felek meghallgatása után az Elsőfokú Bíróság az ügyet a kibővített második tanács elé utalta.

12 Az OHIM a tárgyalás folyamán megerősítette, hogy eltekint a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelemtől, és azt az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére bízza.

Indokolás

A felek érvei

13 Keresete alátámasztására a felperes főként a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértéséből eredő jogalapra hivatkozik.

14 Előadja először is, hogy a „Cloppenburg" szó Németországban gyakori családnév, hiszen a telefonkönyvben mintegy 16 000 ilyen nevű előfizető szerepel. Márpedig a felperes álláspontja szerint a családnevek természetüknél fogva rendelkeznek megkülönböztető képességgel. Ennek kapcsán megjegyzi, hogy a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítélete (EBHT 2003., I-12447. o.) jelen ügyben nem bír relevanciával. Ezen ítélet értelmében ugyanis megtagadható az olyan szómegjelölés lajstromozása, amelynek legalább egyik lehetséges jelentése az érintett áruk valamely jellemzőjét jelöli. Ha a kereskedelemben a főjelentés más, mint valamely földrajzi hely megjelölése, a lajstromozás, a felperes álláspontja szerint, jogszerű.

15 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy németül a földrajzi megjelöléseket általában az alábbi szavak vagy végződések kísérik: „*aus* Cloppenburg" vagy „Cloppenburg*er*" ... (cloppenburgi).

16 A felperes harmadsorban úgy véli, hogy az OHIM nem bizonyította, hogy az érintett vásárlóközönség a „Cloppenburg" megnevezés kapcsán kiskereskedelmi szolgáltatásokra asszociál, sem azt, hogy ilyen kapcsolat a jövőben valószínűsíthető.

17 A tárgyalás során a felperes hozzátette, hogy a megtámadott határozat nem volt megfelelő indokolással ellátva, mivel a fellebbezési tanács a felperes érveinek elutasítására szorítkozott anélkül, hogy saját érveivel kiegészítette volna azokat.

18 Az OHIM úgy véli, hogy a kereset megalapozott, az alábbi okoknál fogva. Először is, a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy Cloppenburg városa ismert a célközönség körében. Másodsorban semmi sem utal arra, hogy Cloppenburg – a város, vagy a Landkreis – ismert lenne bármiféle áruk gyártási helyeként. Harmadsorban, a fellebbezési tanács nem állapította meg, hogy Cloppenburg a körzeten kívül ismert lenne szolgáltatásnyújtás helyeként. Következésképpen a Cloppenburg védjegy az érintett fogyasztó, vagyis az átlagos német fogyasztó tudatában nem úgy jelenik meg, mint kizárólag olyan megjelölésekből vagy jelzésekből álló védjegy, amely a kereskedelemben a megjelölt szolgáltatásnyújtás vagy a kiskereskedelmi szolgáltatások keretében értékesített áruk földrajzi eredetének jelzésére szolgálhat.

19 Az OHIM ehhez hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság T-107/02. sz., GE Betz kontra OHIM – Atofina Chemicals (BIOMATE) ügyben 2004. június 30-án hozott ítélete

(EBHT 2004., II-1845. o.), értelmében az OHIM-nak nem kötelessége a kereset elutasítását kérnie, hanem azt az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére bízhatja az általa megfelelőknek vélt érvek bemutatásával. Ugyanakkor a Bíróság C-106/03. P. sz., Vedial kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítéletének (EBHT 2004., I-9573. o.) megfelelően, amely az Elsőfokú Bíróság T-110/01. sz., Vedial kontra OHIM – France Rec., Distribution (HUBERT) ügyben 2002. december 12-én hozott ítélete (EBHT 2002. II-5275. o.) ellen benyújtott fellebbezést erősíti meg, az OHIM egyetlen esetben sem változtathat a jogvita lényegi elemein. Az OHIM álláspontja szerint ugyanezen elveket kell alkalmazni a lajstromozás feltétlen kizáró okaival kapcsolatos eljárásokban is.

20 Ezen túl az OHIM bemutatja, hogy a 40/94 rendelet 60. cikkének megfelelően a fellebbezési tanácshoz utalt ügy már nem tartozik az elbíráló hatáskörébe, akit kötnek az OHIM elnökének utasításai. Ugyanezen rendelet 131. cikke (2) bekezdése jelen ügyben alkalmazandó szövegezésének értelmében a fellebbezési tanácsok függetlenséget élveznek, ami megakadályozza, hogy az OHIM visszavonja a megtámadott határozatot, vagy azt a felperes számára kedvező határozattal váltsa föl.

21 A tárgyaláson a felperes elfogadta az OHIM álláspontját annak kérelme elfogadhatóságával kapcsolatban, bemutatva ugyanakkor, hogy kedvezőbb lett volna számára, ha az OHIM a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri.

Az OHIM kérelmeinek elfogadhatóságáról

22 Az Elsőfokú Bíróság a fellebbezési tanács felszólalási eljárásra vonatkozó határozatához kapcsolódó eljárás kapcsán az OHIM perbeli helyzete vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy ha az OHIM valóban nem rendelkezik kereshetőségi joggal, amely szükséges ahhoz, hogy keresetet nyújtson be valamely fellebbezési tanácsának határozata ellen, fordított esetben sem kötelezhető arra, hogy a fellebbezési tanácsok minden megtámadott határozatát szisztematikusan megvédje, illetve nem köteles minden ilyen határozat ellen irányuló kereset elutasítását kérelmezni (lásd a BIOMATE-ítélet [hivatkozás fent] 34. pontját). Az OHIM-ot tehát semmi sem akadályozza abban, hogy csatlakozzon a felperes kérelméhez, vagy a határozatot az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére bízza; az OHIM emellett az Elsőfokú Bíróság tájékoztatása érdekében minden olyan érvet előterjeszthet, amelyet megfelelőnek

tart (lásd a BIOMATE-ítélet [hivatkozás fent] 36. pontját). Ugyanakkor az OHIM nem nyújthat be a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatása irányuló kérelmet a keresetlevélben nem szereplő ponttal kapcsolatban, vagy nem terjeszthet elő a keresetlevélben fel nem hozott jogalapot (lásd a tekintetben a Vedial kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 34. pontját).

23 Továbbá ha az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 133. cikkének 2. §-a értelmében az Elsőfokú Bíróság előtt az OHIM az alperes, ez a fellebbezési tanácsok vonatkozásában semmit nem változtat a 40/94 rendelet rendszeréből adódó következményeken. Legfeljebb azt teszi lehetővé, hogy a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése vagy megváltoztatása esetén az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban foglalt álláspontjától függetlenül határozzanak a költségekről. (lásd a BIOMATE-ítélet [hivatkozás fent] 35. pontját).

24 Az OHIM-nak az eljárási szabályzata negyedik címében meghatározott alperesi szerepe egységes anélkül, hogy különbséget tenne a fellebbezési tanácsok előtt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felperesként részt vevő félen kívüli más feleket bevonó eljárások (a továbbiakban: *inter partes* eljárások) és a kizárólag a felperest és az OHIM-ot szembeállító eljárások (a továbbiakban: *ex parte* eljárások) között. Továbbá a 40/94 rendelet 63. cikkének szövege nem tartalmaz semmiféle megkülönböztetést annak alapján, hogy a megtámadott határozathoz vezető eljárás *inter partes* vagy *ex parte* eljárás. Ebből következőleg a fent hivatkozott *inter partes* eljárásokból eredő ítélkezési gyakorlat az *ex parte* eljárásokra is alkalmazható.

25 Jelen ügyben, noha az OHIM kifejezetten eltekintett attól, hogy a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kérje, és azt az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére

bízza, meg kell állapítani, hogy kizárólag olyan érveket terjesztett elő, amelyek a felperes 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértéséből eredő jogalapját támasztják alá. Ugyanakkor az OHIM egyértelműen kifejezte szándékát a felperes kereseti kérelmei és az általa benyújtott bizonyítékok alátámasztására.

26 Ilyen körülmények között az OHIM kérelmeit át kell minősíteni, és meg kell állapítani, hogy az OHIM lényegében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság adjon helyt a felperes kereseti kérelmeinek.

27 A fenti 22-24. pontból következik, hogy azon kérelmeket, amelyek által az OHIM csatlakozik a felperesnek a hatályon kívül helyezés iránti kérelméhez, elfogadhatóaknak kell nyilvánítani, mivel azok, valamint az alátámasztásuk végett bemutatott érvek nem nyúlnak túl a felperes által előterjesztett kereseti kérelmek és jogalapok keretén.

28 Arról a kérdésről szólva, hogy a felek kérelmeinek és érveinek egybeesése jelen ügyben mentesítheti az Elsőfokú Bíróságot az alól, hogy a kereset érdeméről döntsön, amint azt az OHIM sugallja, meg kell állapítani, hogy a feleknek az ügy érdemére vonatkozó érvei ellenére a kereset nem vált tárgytalanná. Hiszen a felek közötti megegyezés ellenére a megtámadott határozat nem került sem megváltoztatásra, sem visszavonásra, miután az OHIM-nak nincs hatásköre sem erre, sem pedig arra, hogy a fellebbezési tanácsoknak – melyek függetlenségét a 40/94 rendelet 2004. május 9-ig alkalmazandó változata 131. cikkének (2) bekezdése, jelen változatának pedig a 131. cikke (4) bekezdése biztosítja – erre vonatkozólag utasítást adjon. Ebből következik, hogy továbbra is fennáll a felperesnek az e határozat hatályon kívül helyezése iránti érdekeltsége.

29 A fentiekből következik, hogy a felek kérelmeinek és érveinek egybeesése nem mentesíti az Elsőfokú Bíróságot az alól, hogy megvizsgálja a megtámadott határozat jogszerűségét a keresetlevélben megfogalmazott jogalapok jogszerűségének tekintetében.

Az ügy érdeméről

30 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban az olyan megjelölés, amely „kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak".

31 Továbbá ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn".

32 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azáltal, hogy megtiltja az ott szereplő jelek vagy adatok közösségi védjegyként történő lajstromozását, azt az általános célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben foglalt áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jeleket vagy adatokat mindenki szabadon használhassa. E rendelkezés alapján nem lehet az ott meghatározott jeleket vagy adatokat egyetlen vállalkozás számára fenntartani csak azért, mert azokat védjegyként lajstromozták (lásd ennek megfelelően a Bíróság C-108/97. és C-109/97. sz. Windsurfing Chiemsee egyesített ügyekben 1999. május 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-2779. o.] 25. pontját).

33 Még pontosabban azon jelek és adatok tekintetében, amelyek a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő árukategóriák földrajzi eredetének jelölésére szolgálhatnak, különös tekintettel a földrajzi nevekre, fennáll a közérdek a rendelkezésre állás fenntartására éppen azon képességükből adódóan, hogy nem csupán esetlegesen tájékoztatnak az érintett áru- vagy szolgáltatási kategóriák minőségéről vagy egyéb jellemzőiről, de különbözőképpen irányítják is a fogyasztók preferenciáit, például az árukat vagy a szolgáltatásokat egy pozitív érzelmek keltésére alkalmas helyhez kapcsolva (lásd ennek megfelelően a Windsurfing Chiemsee ítélet [hivatkozás fent] 26. pontját).

34 Továbbá meg kell állapítani, hogy nem részesülhetnek védjegyoltalomban a földrajzi nevek, egyrészt amennyiben meghatározott, az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória tekintetében már jó hírnévnek örvendő vagy ismert földrajzi helyeket jelölnek, ennélfogva az érintettek körében azzal kapcsolatot mutatnak fel, másrészt a vállalkozások által használható földrajzi nevek, amelyeket ezek számára ugyancsak rendelkezésre kell bocsátani az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória földrajzi eredetjelzőiként (lásd ennek megfelelően a Windsurfing Chiemsee ítélet [hivatkozás fent] 29. és 30. pontját).

35 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a közösségi jogalkotó a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjától való eltéréssel fenntartotta a lehetőséget a földrajzi eredet jelölésére szolgáló megjelölések együttes védjegyként történő lajstromozására a fenti rendelet 64. cikke (2) bekezdésének megfelelően, és bizonyos áruk tekintetében, amennyiben azok mint földrajzi megjelölések vagy eredetmegjelölések teljesítik a szükséges feltételeket a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 208., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.) keretében.

36 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapjában véve nem tiltja az olyan földrajzi nevek lajstromozását, amelyek az érintett vásárlók körében vagy legalábbis földrajzi hely megjelöléseként ismeretlenek, vagy pedig amelyek vonatkozásában, az általuk jelölt hely jellemzőiből adódóan nem valószínűsíthető, hogy az érdekelt vásárlóközönség azt hinné, hogy az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória arról a helyről származik vagy onnan ered (lásd ennek megfelelően a Windsurfing Chiemsee ítélet [hivatkozás fent] 33. pontját).

37 A fentiek fényében valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában, másrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából lehet csak megítélni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-295/01. sz., Nordmilch kontra OHIM [OLDENBURGER] ügyben 2003. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4365. o.] 27-34. pontját).

38 Ezen értékelés során az OHIM-nak meg kell állapítania, hogy a földrajzi név ismert-e az érintett közönség körében valamely hely megjelöléseként. Az is szükséges továbbá, hogy a szóban forgó név az érintett közönség szemében kapcsolatot mutasson fel a bejelentett áru- vagy szolgáltatási kategóriával, vagy ésszerűen megjósolható lehessen, hogy az ilyen név – e közönség szemével – képes lehet a fenti áru- vagy szolgáltatási kategória földrajzi eredetének megjelölésére. Ezen vizsgálat keretében tekintetbe kell venni különösen a szóban forgó földrajzi név kisebb vagy nagyobb ismertségét az érdekelt fogyasztók körében, valamint az általa jelölt hely jellemzőit és az érintett áru- és szolgáltatási kategóriákat (ennek megfelelően lásd a Windsurfing Chiemsee ítélet [hivatkozás fent] 37. pontját és a rendelkező rész 1. pontját).

39 Jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság vizsgálatának arra a kérdésre kell szorítkoznia, hogy az érintett németországi vásárlóközönség számára a bejelentett megjelölés kizárólag olyan jelzésből áll-e, amely a kereskedelemben a jelölt szolgáltatások földrajzi eredetének leírására szolgálhat. E tekintetben nem vitatott, hogy a „Cloppenburg" egy alsó-szászországban található, mintegy 30 000 lelket számláló város neve.

40 A felperes továbbá nem vitatta, hogy az érintett vásárlóközönség, vagyis a „kiskereskedelmi szolgáltatások" átlagfogyasztója, az átlagos német fogyasztó.

41 A Cloppenburg megjelölés leíró jellegének értékelésével kapcsolatban meg kell állapítani először is, hogy a megtámadott határozatban bemutatott okok, amelyekkel azt kívánják bizonyítani, hogy a németországi átlagos fogyasztó ezt a megjelölést földrajzi helyként ismeri, nem meggyőzőek.

42 Először is, még ha valamely „burg"-ra végződő szó gyakorta földrajzi helynek felel is meg, ez a végződés önmagában még nem elegendő annak megállapításához, hogy a fogyasztó a „Cloppenburg" szóban valamely meghatározott város megnevezését ismeri fel. Hiszen ez a végződés megtalálható családnevekben és fantázia szülte szavakban is.

43 Másodsorban a fellebbezési tanács álláspontja, mely szerint a Cloppenburg méretű városokat és körzeteket gyakran említik az időjárásjelentésekben és előrejelzésekben Németország egész területén, nem meggyőző. A Németország egész területén sugárzott időjárásjelentésekben viszonyítási pontként általában olyan nagyvárosok szerepelnek, mint Hamburg, Hannover, Düsseldorf, Köln, Berlin, Frankfurt-am-Main, Stuttgart vagy München, valamint a hegyek és nagyobb folyók. Cloppenburg jelentőségű város csakis kivételesen fordul elő bennük.

44 Harmadsorban, ha Cloppenburg városa esetleg feltüntetésre kerül is az autóutak vagy autópályák jelzőtábláin, továbbá említésre is kerül az utazási információk között, ez még nem változtat azon, hogy ezen útmutatásokat a helyi közönségnek szánják. Egyrészt a jelzőtáblákon a szövetség egész területén feltüntetett iránymutatások az olyan nagyvárosokra korlátozódnak, amelyek elhelyezkedése – az előző pontban hivatkozottakéhoz hasonlóan – ismert. Cloppenburg város elnevezése kizárólag a környező vidéken fog megjelenni, és csakis azon közönség számára, akik ezen régióba vagy városba készülnek. Másrészt ugyanezen megfontolás vonatkozik

az utazási információkra is, amelyeket csakis az a közönség fog figyelemmel kísérni, amelynek az ezen régión belüli forgalmi helyzetéhez érdeke fűződik.

45 Végezetül a fellebbezési tanács nem állapított meg egyetlen olyan látványosságot vagy gazdasági tevékenységet sem, amelyről Cloppenburg városa ismert lenne a fogyasztók körében Németország területének egészén.

46 Az Elsőfokú Bíróság megválaszolatlanul hagyhatja azt a kérdést, hogy az érintett vásárlóközönség ismeri-e Cloppenburg városát mint földrajzi helyet. Mindenesetre, e város nem túl nagy méretéből kifolyólag meg kell állapítani, még ha feltételezzük is, hogy a német fogyasztó ismeri e várost, ezen ismeretet csekélynek vagy legfeljebb átlagosnak kell tekinteni.

47 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem bizonyította jogilag megfelelő mértékben, hogy az érintett vásárlóközönség szemében kapcsolat áll fenn Cloppenburg városa vagy körzete és az érintett szolgáltatások között, vagy hogy ésszerű lenne azt feltételezni, hogy a „Cloppenburg" szó ezen közönség körében jelölheti a szóban forgó szolgáltatás kategóriájának földrajzi eredetét.

48 A megtámadott határozat csupán azt mutatja be, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásához elegendő, hogy a fogyasztó azt hihesse, a „Cloppenburg" szó azt a helyet jelöli, ahol a kiskeresekedelmi szolgáltatást létrehozták, és ahonnan ezeket nyújtják, anélkül, hogy azt is jelölné, hogy ezen feltétel jelen ügyben milyen mértékben teljesül. A fellebbezési tanács lényegében arra a megállapításra szorítkozott, hogy a német közönség számára a „Cloppenburg" szó egy alsó-szászországi város nevének felel meg.

49 Márpedig, még ha az érintett közönség ismeri is Cloppenburg városát, ebből nem következik automatikusan, hogy a megjelölés a kereskedelemben földrajzi eredet-megjelölésként szolgálhat. Annak vizsgálatához, hogy lajstromozást kizáró, szóban forgó ok alkalmazásának feltételei teljesülnek-e, minden vonatkozó körülményt tekintetbe kell venni, mint amilyen a megjelölt áruk vagy szolgáltatások jellege, a szóban forgó földrajzi hely kisebb vagy nagyobb mértékű jó hírneve, különösen a szóban forgó gazdasági ágazatban, valamint annak kisebb vagy nagyobb mértékű ismerete, az érintett tevékenységi kör megszokott volta és az, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások földrajzi eredete milyen mértékben lehet releváns az érintett vásárlók körében az érintett áruk vagy szolgáltatások minőségének vagy más jellemzőinek értékelése során.

50 Jelen esetben Cloppenburg városa az érintett közönség körében csekély vagy legfeljebb átlagos ismertségnek örvend. Egyrészt kisvárosról van szó. Másrészt a fellebbezési tanács nem állapított meg egyetlen olyan áru- vagy szolgáltatási kategóriát sem, amelynek vonatkozásában e város mint gyártási hely vagy a szolgáltatásnyújtás helye jó hírnévnek örvendene. Továbbá a fellebbezési tanács nem állapította meg, hogy a kereskedelemben szokásos lenne megjelölni valamely kiskereskedelmi szolgáltatás földrajzi eredetét. Ezen túl e szolgáltatások földrajzi eredete általában nem tekinthető relevánsnak a szolgáltatás minőségének vagy jellemzőinek értékelése során.

51 Ilyen körülmények között Cloppenburg városa az érintett vásárlóközönség körében jelenleg nem mutat kapcsolatot az érintett szolgáltatási kategóriával, és nem is ésszerű azt feltételezni, hogy a szóban forgó jelzés a jövőben ezen szolgáltatások földrajzi eredetét jelölhetné.

52 Ebből következően a fellebbezési tanács jogi hibát követett el a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában. Ennélfogva az ezen rendelkezés

megsértéséből eredő jogalapnak helyt kell adni anélkül, hogy az Elsőfokú Bíróságnak döntenie kellene a felperes által előterjesztett többi érv vagy az indokolás esetleges hiánya tekintetében.

A költségekről

53 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az OHIM-ot, mivel pervesztes lett annyiban, amennyiben a fellebbezési tanács határozata hatályon kívül helyezésre került, a fenti 26. pontban foglalt kérelmeinek átértékelése ellenére a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2003. augusztus 27-i határozatát (R 105/2002-4. sz. ügy).**

2) **Az Elsőfokú Bíróság a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt kötelezi (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a költségek viselésére.**

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. október 25-i nyilvános ülésen.

E. Coulon J. Pirrung

hivatalvezető elnök